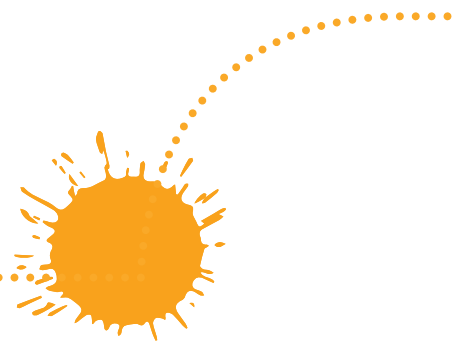

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Γενική αισιοδοξία έχει συνεπάρει τους εγχώριους αναλυτές, ειδικά αν είναι συριζαίοι. Η «δημοσιονομική», «λαμογική», «Σοϊμπλική» (τεσπά) κρίση τελείωσε. Το «μνημόνιο» μας άφησε χρόνους. Οι ελληνικές τράπεζες ετοιμάζονται να αναιρέσουν τα capital controls. Το ελληνικό κράτος, όπου να 'ναι, θα τα καταφέρει να δανειστεί, ακόμη και να αυξήσει τον βασικό μισθό. Τα πράγματα στη Συρία βγαίνουν καλώς, δεδομένων των περιστάσεων. Ακόμη και οι βρωμότουρκοι ετοιμάζονται να εγκαταλείψουν την «προκλητικότητα», καθώς οι ελληνοτουρκικές σχέσεις, κάπως βελτιώνονται! Το μοναδικό πρόβλημα που απομένει να αντιμετωπίσουμε είναι οι ναζιστές που εσχάτως έχουν αρχίσει και δέρνουν συριζαίους, τους οποίους συριζαίους το αντιφασιστικό κίνημα πρέπει να υπερασπιστεί με κάθε μέσο. Α ναι! Και οι εκλογές. Να προσέξουμε μη και βγει ο Κυριάκος!

Πρόκειται για σαφή περίπτωση συλλογικής άνοιας. Θα βρούμε τις ρίζες της στη στρεβλή αντίληψη της πρόσφατης ιστορίας.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ - ΜΙΣΘΟΙ/ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ - ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Δείτε για παράδειγμα τις τελευταίες συζητήσεις περί συντάξεων: Οι αριστεροί εθνικοσοσιαλιστές εξοικειώθηκαν πρόσφατα με τη μαγεία των αναλογιστικών μαθηματικών, πιθανόν μέσω ειδικών σεμιναρίων. Επέδειξαν τις νέες τους γνώσεις σημειώνοντας ότι δεν είναι ανάγκη να κοπούν οι συντάξεις, γιατί γρήγορα οι δικαιούχοι τους θα μας αφήσουν ούτως ή άλλως χρόνους, οπότε θα σταματήσουν να «επιβαρύνουν τα ταμεία». Οι δεξιοί εθνικοσοσιαλιστές, μη μπορώντας να αντέξουν τόσο κυνισμό και αδιαφορία για την ανθρώπινη ζωή, λύσσαξαν να καταγγέλλουν τους αριστερούς εθνικοσοσιαλιστές για αναληψία.

Για μια στιγμή όμως! Ακόμη και αν οι δικαιούχοι των συντάξεων πεθάνουν, όπως συνηθίζεται για «δικαιούχους συντάξεων», δεν θα έρθουν άλλοι να βγουν στη σύνταξη και να εξακολουθήσουν να «επιβαρύνουν τα ταμεία»; Όχι! Γιατί κάποια όμορφη μέρα του 1992, το ελληνικό κράτος αποφάσισε να χωρίσει την ντόπια εργατική τάξη σε «ασφαλισμένους πριν το 1993»² και «ασφαλισμένους από το 1993». Οι πρώτοι είναι που τώρα πια ετοιμάζονται να πεθάνουν εντός δεκαετίας και να σταματήσουν να «επιβαρύνουν τα ταμεία». Οι δεύτεροι (τους οποίους η ΓΣΕΕ αποκαλεί «νεοασφαλισμένους»)³ είναι αυτοί που θα αρχίσουν να βγαίνουν στη σύνταξη εντός της επόμενης δεκαετίας. Ούτε αυτοί θα «επιβαρύνουν τα ταμεία». Γιατί κάποια στιγμή μέσα στη δεκαετία του '90 κανονίστηκε να παίρνουν ούτως ή άλλως σκατά συντάξεις! Γιατί είναι «νεοασφαλισμένοι»!⁴

Καταλάβετε; αριστεροί και δεξιοί εθνικοσοσιαλιστές γνωρίζουν καλά ότι κάποια στιγμή μέσα στη δεκαετία του '90, κανονίστηκε ότι από το 2025 και μετά, η ντόπια εργατική τάξη θα παίρνει εντελώς σκατά συντάξεις. Αλλά ούτε αυτοί, ούτε οι υπάλληλοί τους στη ΓΣΕΕ και τις εφημερίδες, αναφέρουν αυτό το σημαντικό γεγονός το οποίο σαφέστατα, όλοι τους, έχουν υπ' όψη. Προτιμούν να εμπλέκονται σε μια συζήτηση περί «αξίας της ανθρώπινης ζωής» και «προστασίας των συντάξεων», αντί να παραδεχθούν ότι οι κρατικές πολιτικές ταξικής υποτίμησης έχουν βάθος δεκαετιών, συνεπή και διαρκή υποστήριξη από το σύνολο του πολιτικού προσωπικού, και εκτείνονται πολύ πριν από την «κρίση». Λογικό· κι εμείς στη θέση τους αυτό θα προτιμούσαμε.

Μόνο που εμείς δεν είμαστε στη θέση τους. Εμείς, ακόμη και αν δεν το ξέρουμε, είμαστε η «νεοασφαλισμένη» εργατική τάξη της χώρας (δες και την εικόνα). Και επειδή ιδέα δεν έχουμε για την πρόσφατη ιστορία μας, είμαστε καταδικασμένοι να αντιλαμβανόμαστε τα πάντα σαν καινοτομίες, εκπλήξεις και κακά συναπαντήματα. Ή ακόμη χειρότερα, σαν ελεημοσύνες. Έτσι ακριβώς, σαν ελεημοσύνη, γίνονται αντιληπτές οι πρόσφατες εξαγγελίες περί «αύξησης του βασικού μισθού», που πλασάρονται ως μεταμεσονύκτιο κέρασμα από το τραπέζι της καλής και φιλόδοξης κυρίας Αχτσιόγλου.

Στην πραγματικότητα, ο βασικός μισθός θα αυξηθεί, όσο αυξηθεί, αφού πρώτα το ποσό της αύξησης μπει σε μια εξίσωση των αναλογιστικών μαθηματικών. Στη μια μεριά θα βρίσκεται το ύψος του βασικού μισθού και στην άλλη θα βρίσκεται η ισορροπία μεταξύ εσωτερικής κατανάλωσης και εξαγωγών. Το αποτέλεσμα θα είναι μια αύξηση των είκοσι ή των πενήντα ευρώ που θα φιλοδοξεί να τονώσει την χτικιάρικη ζήτηση της σαβούρας που παράγει ο ελληνικός καπιταλισμός: στη γλώσσα των αναλογιστικών μαθηματικών, το δικό μας «δε βγαίνω με τίποτα γαμωτοχριστό μου» λέγεται «η κατώτερη μισθολογική κλίμακα μετατρέπεται εξ ολοκλήρου σε εσωτερική κατανάλωση».

Το όποιο κέρασμα της κυρίας Αχτσιόγλου θα αφορά τους ελάχιστους που δεν δουλεύουν μαύρα και θα παρθεί πίσω αποβλημάτιστα στο επόμενο ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης. «Αποβλημάτιστα», γιατί, εν τω μεταξύ, οι κατά κρατική βούληση αυξομειώσεις του βασικού μισθού θα έχουν εμπεδώσει ιδέες χρήσιμες και πολύ μονιμότερες από την ίδια την αύξηση: ότι το ύψος του μισθού είναι κρατική υπόθεση, ότι αφορά το «εθνικό συμφέρον», και ότι μπορεί να υπάρξει αύξηση του μισθού δίχως ταξική πάλη. Αυτές οι ιδέες δεν είναι δίχως τη χρησιμότητά τους. Αρκεί να δει κανείς πόσο καλά δούλεψαν και εξακολουθούν να δουλεύουν ακριβώς οι ίδιες ιδέες στη συζήτηση περί συντάξεων· η συλλογική άνοια που λέγαμε προηγουμένως, εργάζεται εναντίον μας με χίλιους τρόπους.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ - ΚΡΙΣΗ - ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Δείτε άλλο παράδειγμα, ακόμη σοβαρότερο από τις συντάξεις των «νεοασφαλισμένων»: οι αριστεροί και δεξιοί εθνικοσοσιαλιστές μπορούν να λένε ότι η «κρίση» τελείωσε, ή θα τελειώσει σύντομα αναλόγως εκλογικού αποτελέσματος και χρηστής διαχείρισης των οικονομικών. Στην πραγματικότητα, το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης αντιμετωπίστηκε παγκοσμίως από το 2008 και μετά με τρεις τρόπους. Πρώτον με την υποτίμηση της αξίας της εργατικής δύναμης, δεύτερον με την εντατικοποίηση του εμπορικού και στρατιωτικού πολέμου και τρίτον με το ασύστολο τύπωμα χρήματος που ονομάστηκε «ποσοτική χαλάρωση» μη τυχόν και πάρει κανείς χαμπάρι ότι για την όλη φάση δεν έφταιγε «ο Σόιμπλε». Αυτό το χρήμα, που τα τελευταία δέκα χρόνια τυπώθηκε από τα κράτη κατά τρισεκατομμύρια ευρώ, χারίστηκε στις κεντρικές τους τράπεζες και αυτές το δάνεισαν στα κράτη και στην «πραγματική οικονομία».⁵

Αλλά η «πραγματική οικονομία» αδυνατεί να πάρει το δανεικό χρήμα, να αγοράσει εργασία και να το μετατρέψει σε περισσότερο χρήμα -αυτός είναι ο ορισμός της καπιταλιστικής κρίσης! Κατά συνέπεια, το χρήμα που τύπωσαν τα καπιταλιστικά έθνη - κράτη και κατόπιν δανείστηκαν τα ίδια τα κράτη και τα εθνικά αφεντικά, μετατράπηκε σε δημόσια έργα, αλματώδη άνοδο του χρηματιστηρίου και φυσικά σε νέο δημόσιο, ατομικό και επιχειρηματικό χρέος προς τις τράπεζες.

Σήμερα, δέκα χρόνια μετά την τελευταία έκρηξη της καπιταλιστικής κρίσης, «οι χρηματιστηριακοί δείκτες (...) τείνουν σε νέα επίπεδα - ρεκόρ».⁶ Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει και με το συνολικό δημόσιο χρέος του πλανήτη ολόκληρου.⁷ Ότι μπορεί η παράλληλη αύξηση της τιμής των μετοχών και του δημόσιου χρέους να θεωρείται κάποιου είδους «δημιουργία πλούτου», είναι ένα κατόρθωμα συσκοτίσης για το οποίο ευθύνονται τα ιερογλυφικά των οικονομολόγων, ακριβώς δηλαδή του σιναφιού που, από το 2008 και μετά, ανέλαβε να μας «σώσει από την κρίση» μέσω επιστημονικής διαχείρισης. Φυσικά, προτιμούν να συζητούν την καπιταλιστική κρίση ως αλυσίδα ατυχημάτων και κακοδιαχείρισης, παρά ως ένα σύστημα εκμετάλλευσης της εργασίας που καταφέρνει να λειτουργεί προβάλλοντας την κρίση του στο μέλλον μέσω της συνεχούς υποτίμησης των ζώων μας. Προτιμούν να μας προετοιμάζουν για τη στιγμή που το εν αναμονή κραχ των παγκόσμιων χρηματιστηρίων θα παρουσιαστεί ως «άλλη μια κακιά στιγμή» και όχι ως συνέχεια της καπιταλιστικής κρίσης και των επισημονικών μεθόδων με τις οποίες τα αφεντικά τη φορτώνουν στις πλάτες μας. Λογικό· κι εμείς στη θέση τους αυτό θα προτιμούσαμε

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ - ΠΟΛΕΜΟΣ - ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Εν τω μεταξύ, η πολεμική σύγκρουση στη Μέση Ανατολή συνεχίζεται απρόσκοπτα. Και συνεχώς τελειώνει μέσα από αγαστές συνεννοήσεις. Το διαρκές τέλος του μεσανατολικού πολέμου δεν είναι καινούριο. Ξαναδιαβάζοντας ένα παλιό μας κείμενο του 2016, διακρίναμε τη φράση «στους επόμενους μήνες η υποτιθέμενη κατάπαυση του πυρός στη Συρία θα αποδειχθεί πως δεν ήταν παρά ένας ακόμη κρίκος σε μια διαρκή αλυσίδα όξυνσης των διακρατικών ανταγωνισμών».⁸ Αυτή η πρόταση αποδείχθηκε τόσο σωστή, που σήμερα δεν θυμόμαστε καν ποια ακριβώς ήταν εκείνη η προ διετίας «κατάπαυση του πυρός».

Ο λόγος που η συριακή σύγκρουση βαίνει ακατανόητη επί επτά συναπτά έτη, καθόλου δεν έχει να κάνει ούτε με την πληθώρα των εμπλεκόμενων κρατικών συμφερόντων ούτε με τις -ομολογουμένως εντατικότερες- προσπάθειες απόκρουσης. Η σύγκρουση γύρω από τα τεκταινόμενα στη Συρία έχει για βασική της πηγή μια εντελώς στρεβλή αντίληψη για την ιστορία, τόσο του εικοστού αιώνα, όσο και των δεκαπέντε τελευταίων χρόνων. Αυτή η στρεβλή αντίληψη για την ιστορία είναι που εξαρχής προσέγγισε τη διάλυση της Μέσης Ανατολής ως «πόλεμο για τα πετρέλαια» ή «μάχη για την επέκταση των καπιταλιστικών σχέσεων στη Μέση Ανατολή», όπως σημείωναν και τα Παιδιά της Γαλαρίας το 2003, προφανώς έπειτα από εντατική μελέτη του Τρίτου Τόμου. Αν από την άλλη κρατήσουμε την αναγκαία απόσταση ασφαλείας από τον Τρίτο Τόμο, μπορούμε εύκολα να αποδείξουμε, με μοναδική πηγή τη wikipedia, ότι η διάλυση του Ιράκ και της Συρίας και η εμπλοκή των γύρω κρατών σε έναν πόλεμο όλων εναντίον όλων, είναι το αποτέλεσμα σχεδιασμένης κρατικής δράσης που κρατάει περίπου τριάντα χρόνια, και εμπλέκει όλα τα κράτη της περιοχής σε μια αυτοτροφοδοτούμενη διαδικασία πολεμικής σύγκρουσης δίχως ορατό τέλος. Αυτό ακριβώς κάναμε για αυτό το τεύχος, μόνο που το αποτέλεσμα δεν χωράει στο έντυπο τμήμα του περιοδικού και κατέληξε στον μεγάλο ψηφιακό κουβά.⁹

Η πολεμική σύγκρουση στη Συρία συνοδεύεται από διαρκή όξυνση του παγκόσμιου εμπορικού πολέμου. Το 2013 για «εμπορικό πόλεμο» μιλούσαν μόνο οι περιθωριακοί των Εξαρχείων.¹⁰ Σήμερα ο όρος «παγκόσμιος εμπορικός πόλεμος» είναι τμήμα της καθομιλουμένης. Το πρόβλημα είναι ότι αυτοί που μιλούν την «καθομιλουμένη», στη συντριπτική τους πλειοψηφία ανήκουν στην αστική τάξη ή είναι υπάλληλοι της αστικής τάξης. Τέτοιοι τύποι μπορούν άνετα να συμμετέχουν σε «πολύ ενδιαφέρουσες κλειστές συζητήσεις στη Μόσχα», όπως έκανε πρόσφατα ο Ανδρέας Ανδριανόπουλος. Σίγουρος ότι «αυτά» δεν τα διαβάζει κανένας, ο ίδιος τύπος μπορούσε να μεταφέρει τις εντυπώσεις του από την «κλειστή συζήτηση» σημειώνοντας ότι «το διακύβευμα [του εμπορικού πολέμου] δεν είναι πλέον ένας ουρανοξύστης στο Μανχάταν ή ένα καζίνο στο Ατλάντικ Σίτι, αλλά η διεθνής ειρήνη. Έχουμε μπει σε ταραγμένα νερά...».¹¹

Φυσικά ο κύριος Ανδριανόπουλος είναι νυν φιλορώσος αναλυτής, αλλά και πρώην υπουργός των '90s, γόνος της γνωστής εφοπλιστικής οικογενείας και ένας εκ των υπευθύνων για την έννοια του «νεοασφαλισμένου». Οπότε μπορεί να διακρίνει τον παγκόσμιο εμπορικό πόλεμο ως αποτέλεσμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης. Διακρίνει τις αλληπάλληλες «κρίσεις του πολιτικού συστήματος» και την «άνοδο της ακροδεξιάς», από τη Γαλλία μέχρι τη Γερμανία και τη Σουηδία, ως προμήνυμα της νέας κρίσης που έρχεται. Και φυσικά προτιμά να προετοιμάζει την κατάσταση για τότε που για όλα θα «φταίει ο Τραμπ», παρά να αναδεικνύει τη δική του τριακονταετή συμμετοχή στην καπιταλιστική κρίση ως διακρατικό πόλεμο και επίθεση στην εργατική τάξη. Λογικό· κι εμείς στη θέση του, αυτό θα προτιμούσαμε.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Αναμφίβολα, η «ζωή στο εδώ και το τώρα» έχει τα πλεονεκτήματά της. Αν μη τι άλλο δε σκοτίζεσαι βρε αδερφέ! Ταυτόχρονα όμως, έχει και το σκληρό της τίμημα. Το τίμημα δεν είναι μόνο η διανοητική έκπτωση του ανθρώπου που διακρίνει αποκλειστικά το διαρκές παρόν της «επικαιρότητας», τυφλός ως προς την ιστορική προέλευση αυτού του παρόντος. Είναι και η πολύ πιο άμεσου ενδιαφέροντος υλική έκπτωση της εργατικής τάξης, δηλαδή όλων μας, που ενώ βρισκόμαστε στο στόχαστρο μιας επίθεσης παγκόσμιας κλιμακας, επιμένουμε να κοιτάζουμε αυτιστικά την μικροκλίμακα του καθημερινού «παρόντος».

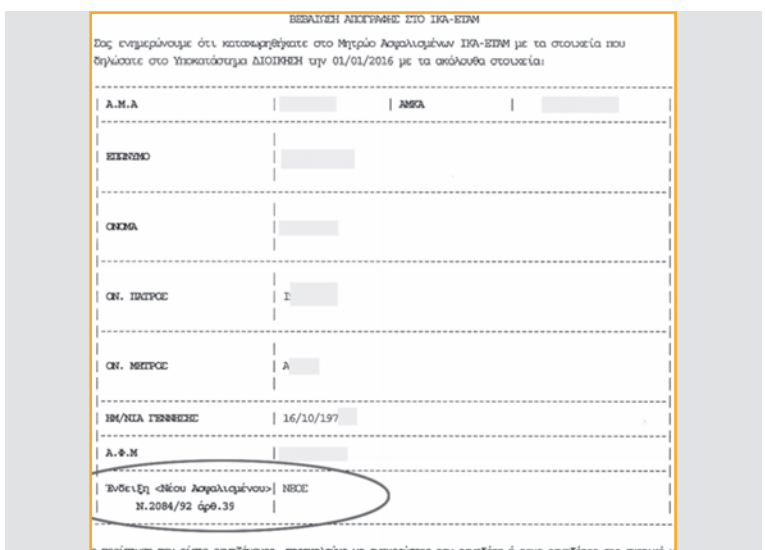
Οι τρόποι σύνδεσης της καθημερινότητας της εργατικής τάξης με την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση είναι δαιμονικά δύσκολοι, κοπιαστικοί, επικίνδυνοι. Επίσης είναι μονόδρομος. Η εναλλακτική είναι η αθλιότητα. Η δουλική αθλιότητα του ανθρώπου που χαίρεται για το εικοσάρικο αύξηση ενώ γύρω του όλοι δουλεύουν μαύρα. Η υλική αθλιότητα του ανθρώπου που εντάσσεται

στους «νεοασφαλισμένους» στα εξηναπέντε του. Η διανοητική αθλιότητα του ανθρώπου που του λένε ότι από τον φασισμό θα τον σώσει ο εθνικοσοσιαλισμός και αυτός ακούει μουγγός τις μεγάλες αριστερές σοφίες.

Οι πρόθυμοι να εκμεταλλευτούν τη μουγγαμάρα μας και την ανημποριά μας πληθαίνουν. Και ετοιμάζονται. Ανησυχώντας για την προασφαλισμένη αθλιότητα των «νεοασφαλισμένων», ετοιμάζονται. Αντιπαλεύοντας «την άνοδο του φασισμού», ετοιμάζονται. Σηκώνοντας τα εθνικά λάβαρα «από ανάγκη», ετοιμάζονται. Αισιοδοξώντας, κάνοντας τους ανήξερους, γλύφοντας και αναλύοντας, ετοιμάζονται. Στους επόμενους μήνες, όλες οι κομμένες κεφαλές της χώρας θα μας πουν σε όλους τους τόνους και με όλους τους τρόπους ότι από τον πόλεμο και την καπιταλιστική κρίση θα μας σώσουν οι εκλογές. Έχουν μάθει να το κάνουν καλά τα προηγούμενα δέκα χρόνια.

Άρα, να δούμε κι εμείς τι έχουμε μάθει να κάνουμε καλά εν τω μεταξύ.

1. Βασίλης Νέδος, «Βλέπουν Βελτίωση των Σχέσεων», *Καθημερινή*, 26/9/2018.
2. Νόμος 2084/1992 (ΦΕΚ 165 Α/07.10.1992: «Αναμόρφωση της Κοινωνικής Ασφάλισης και άλλες Διατάξεις».
3. Π.χ δεσ το ΙΝΕ ΓΣΕΕ, *Δίκτυο Υπηρεσιών Πληροφόρησης και Συμβουλευτικής Εργαζομένων: Ασφαλιστικά Θέματα - Νέοι Ασφαλισμένοι ΙΚΑ - ΕΤΑΜ*, Επιχειρησιακό Πρόγραμμα Προσανατολισμός στον Άνθρωπο, ΕΣΠΑ 2007-2013, 2013.
4. Για την ίδια υπόθεση με περισσότερα λόγια δεσ «Ευτυχώς που κανείς δεν ξέρει τι είναι ο νεοασφαλισμένος», *antifascrista.net*, 11/10/2018.
5. Ενδεικτικά περί «ποσοτικής χαλάρωσης», δεσ το «Η Χοντροκέφαλη κυρία Μέρκελ στις Πορτοκαλί Σελίδες: Το Χρέος, το Κράτος και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα», *Antifa #44*, 12/2014.
6. Για την ακρίβεια, παρατηρείται αύξηση της τιμής των μετοχών από το 2014 και μετά, που φτάνει παγκοσμίως κατά μέσο όρο στο 20%· «Ετοιμη η Κίνα να απαντήσει στους δασμούς από ΗΠΑ», *Bloomberg/Καθημερινή*, 18/9/2018.
7. Fergal O'Brein & Marcus Bensasson, «Το Οπλοστάσιο των Κεντρικών Τραπεζών έχει πλέον Εξαντληθεί», *Bloomberg/Καθημερινή*, 25/9/2018. Βασίλης Βιλιάρδος «Στα 247 τρις \$ το Παγκόσμιο Χρέος», *Huffington Post.gr*, 12/7/2018.
8. «Πώς να Διαβάσουμε τα Κείμενα των Ειδικών: Reva Bhalla, Ψύχραιμοι και Ανελέητοι στη Συρία», *Antifa #51*, 4/2016.
9. Αποφασίσαμε να ελαφρύνουμε κάπως το έντυπο γιατί κρίναμε ότι «αυτά» δεν τα διαβάζει κανένας. Παρ' όλα αυτά, επειδή, αν μη τι άλλο, τα διαβάζουμε εμείς, δεσ «Το Σχέδιο Διάλυσης του Ιράκ, 1991-2014», *antifascrista.net*.
10. Για τις ενασχολήσεις μας με το ζήτημα δεσ [antifascrista.net > Θεματικός χάρτης > Καπιταλιστική Κρίση], ειδικά από το τεύχος 35 και μετά.
11. Ανδρέας Ανδριανόπουλος, «Η Οικονομία ως Εργαλείο Εξολόθρευσης του Αντιπάλου», *Καθημερινή*, 22/9/2018.

Αν η ανακάλυψη περί «νεοασφαλισμένων» έχει κάποια πλάκα, είναι γιατί δεν είναι ανακάλυψη! Στην πραγματικότητα, όλοι οι νεοασφαλισμένοι γνωρίζουμε ότι είμαστε νεοασφαλισμένοι. Το ξέρουμε γιατί ο προσδιορισμός θεωρείται από το ΙΚΑ τόσο σημαντικός, ώστε να αναγράφεται σε κάθε εγγραφή του μητρώου ασφαλισμένων, με την ίδια έμφαση που απολαμβάνει και το όνομα ή το επίθετο. Αυτό που μετατρέπει το εντελώς τετριμμένο σε διαφωτιστική «ανακάλυψη», είναι το ξεπέραςμα της συλλογικής άνοιας που λέμε παραπάνω.